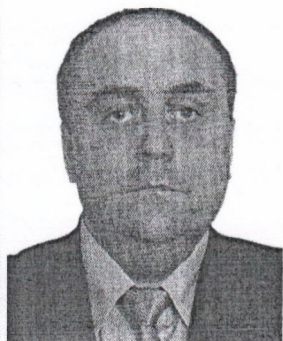

ПРОБЛЕМИ ОСКАРЖЕННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ, ПРИЙНЯТИХ У ЗАОЧНОМУ (СПЕЦІАЛЬНОМУ) КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

В. МАРИНІВ

*кандидат юридичних наук, доцент,
директор Інституту підготовки кадрів
для органів юстиції України
(Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого)*

Із запровадженням у кримінальне процесуальне законодавство України положень, які регулюють спеціальне кримінальне провадження, виникає низка проблем, однією з найсерйозніших серед яких є необхідність дотримання і забезпечення прав та законних інтересів особи, щодо якої здійснюється таке провадження. Важливою гарантією цього є забезпечення права на оскарження процесуальних рішень, дій чи бездіяльності. Разом із тим оскарження судових рішень, прийнятих у спеціальному кримінальному провадженні, пов'язане із багатьма ускладненнями теоретичного та практичного характеру. У цих умовах актуальним стає дослідження питань, розгляду яких присвячена ця стаття.

Проблеми заочного (спеціального) кримінального провадження були предметом уваги таких учених-процесуалістів, як Ю. Аленін, Ю. Грошевий, О. Капліна, В. Маляренко, Г. Матвієвська, В. Трофименко та ін. В останні роки вони привертають увагу не лише теоретиків, а й широкого юридичного загалу, про що свідчать численні публі-

кації, присвячені вказаним питанням, у засобах масової інформації. Разом із тим проблеми оскарження судових рішень, прийнятих у такому кримінальному провадженні, досі не стали предметом самостійної наукової розробки.

Завдання статті полягає у розробці теоретичних положень щодо оскарження судових рішень, прийнятих у спеціальному кримінальному провадженні, і формулюванні на цій підставі пропозицій стосовно удосконалення законодавства та практики його застосування у вказаній сфері.

Впровадження у вітчизняний кримінальний процес спеціального (заочного) кримінального провадження зумовлено насамперед вимогами процесуальної економії, яка полягає не лише у швидкості, простоті і дешевизні судочинства, а й швидкому та повному досягненні його мети, не пов'язаному з надмірними (необґрунтованими) матеріальними витратами і підкріпленому системою необхідних процесуальних гарантій [1, 61]. Теза щодо того, що порядок кримінального судочинства повинен забезпечувати

досягнення його завдань із найменшими витратами сил, засобів і часу з боку державних органів, посадових осіб і громадян, є загально визнаною ще з радянських часів [2, 25]. Зокрема, П. Елькінд наголошувала на тому, що засоби досягнення мети кримінального судочинства також повинні відповідати вимогам економії, яка трактувалася нею як мінімізація витрат сил і засобів суб'єктів кримінального судочинства для досягнення необхідних результатів [3, 103].

Вимога процесуальної економії, яка пов'язується із спрощенням і прискоренням кримінального провадження, визнається і закріплюється у міжнародно-правових актах. Саме в контексті її реалізації розглядає заочне кримінальне провадження Комітет Міністрів Ради Європи, який у п. 3-b розділу III Рекомендації № R (87) 18 державам-членам від 17 вересня 1987 р. «Про спрощення кримінального судочинства» наголошує на тому, що держави-члени повинні розглянути питання про надання своїм судам можливості, принаймні у разі нетяжких злочинів і з урахуванням можливої міри покарання, слухати справи і виносити по них ухвали за відсутності обвинуваченого, за умови що він належним чином інформований про дату слухання і про своє право мати адвоката або іншу особу, що представляє його інтереси. Це розглядається як засіб спрощення звичайних судових процедур [4].

Позитивні аспекти заочного кримінального провадження вітчизняні дослідники вбачають у тому, що розгляд справ у цьому порядку скорочує строки розгляду і кількості справ, дозволяє забезпечити право потерпілого на доступ до правосуддя, сприяє реалізації виховної ролі правосуддя [5, 368]. Водночас констатується, що заочне провадження має сенс застосовувати лише в умовах, коли немає

інших можливостей залучити обвинуваченого до очного провадження, також всі можливості у межах міжнародної правової допомоги вичерпані [6, 288]. Тому в практичній площині українські суди застосовують заочне провадження лише у виняткових випадках, що пов'язано з недостатньою законодавчою розробленістю процесуальних умов заочного судочинства. неоднозначним ставленням судового корпусу та науковців до заочного провадження [7, 139].

Розглядаючи заочне (спеціальне) провадження як новацію кримінального процесу, необхідно акцентувати увагу на тому, що спрощення і прискорення кримінального провадження не повинно порушувати його основоположних засад, зокрема верховенства права, рівності перед законом і судом, доступу до правосуддя, змагальності, забезпечення права на захист тощо. Теоретичний аналіз новацій Кримінального процесуального кодексу України (далі — КПК України), пов'язаних зі спеціальним кримінальним провадженням, свідчить про існування загрози порушення кожної із вказаних засад при його застосуванні на практиці. У межах статті ми зосередимо увагу на проблемах реалізації у спеціальному кримінальному провадженні засади забезпечення права на оскарження процесуальних рішень, дій чи бездіяльності, яка гарантує кожному право на оскарження процесуальних рішень, дій чи бездіяльності суду, слідчого судді, прокурора, слідчого в порядку, передбаченому КПК України, а також право на перегляд вироку, ухвали суду, що стосується прав, свобод чи інтересів особи, судом вищого рівня в порядку, передбаченому КПК України, незалежно від того, чи брала така особа участь у судовому розгляді (ст. 24 Кодексу).

Як зазначають дослідники, вказане право є однією з найважливіших

гарантій захисту особою своїх прав і свобод від їх порушення як з боку органів, що здійснюють кримінальне провадження, так і з боку інших осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві. Свобода оскарження будь-яких дій (бездіяльності) зазначених органів і посадових осіб, з одного боку, дозволяє учасникам кримінального провадження повною мірою реалізувати свої процесуальні права й забезпечити захист власних інтересів, а з другого — сприяє виявленню й усуненню порушень і помилок, допущених при здійсненні кримінального провадження [8, 76]. Особливо актуальними ці положення є у спеціальному провадженні, коли підозрюваний чи обвинувачений безпосередньої участі у ньому не беруть.

У зв'язку із цим у теорії кримінального процесу і правозастосовній практиці виникають такі запитання: 1) чи обмежується право на оскарження процесуальних рішень, дій чи бездіяльності суду, слідчого судді, прокурора, слідчого у заочному кримінальному провадженні? 2) які процесуальні рішення можна оскаржити в такому провадженні? 3) хто є суб'єктами цього оскарження? 4) який порядок оскарження процесуальних рішень у спеціальному провадженні та як він співвідноситься із загальною процедурою оскарження? тощо. При цьому відповідь на перше із сформульованих нами запитань залежить від правильного і повного вирішення решти.

Насамперед необхідно з'ясувати коло процесуальних рішень, прийятих під час заочного кримінального провадження, які можуть бути оскаржені в апеляційному порядку. Згідно з положеннями ст. 392 КПК України в апеляційному порядку можуть бути оскаржені судові рішення, які були ухвалені судами першої інстанції і не набрали законної сили, а саме: 1) вироки, крім випадків, передбачених ст. 394

КПК України; 2) ухвали про застосування чи відмову у застосуванні примусових заходів медичного або виховного характеру; 3) інші ухвали у випадках, передбачених КПК України. Якщо оскарження вироків, ухвалених за результатами заочного кримінального провадження, не викликає сумнівів, то проблемним, на нашу думку, є питання стосовно оскарження ухвал, які постановляються під час такого провадження.

Це передусім стосується ухвали слідчого судді про здійснення спеціального досудового розслідування (ч. 3 ст. 297⁴ КПК України). Відповідно до змісту ст. 309 КПК України такі ухвали оскарженню не підлягають, оскільки п. 12 ч. 1 вказаної статті передбачає лише можливість оскарження ухвали про відмову у здійсненні спеціального досудового розслідування. Вважаємо, що такий підхід є однобічним та обмежує право на захист особи, щодо якої здійснюється заочне кримінальне провадження, а також засаду рівності сторін, оскільки сторона обвинувачення (в особі прокурора, який подав клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування) може добиватися перегляду рішення про відмову у його задоволенні.

Також необхідно встановити саму можливість оскарження вироку суду, прийнятого за результатами спеціального провадження, зокрема, допустимість застосування у таких випадках положень ч. 2 ст. 394 КПК України, відповідно до якої судові рішення суду першої інстанції не може бути оскаржене в апеляційному порядку з підстав заперечення обставин, які ніким не оспорювалися під час судового розгляду і дослідження яких було визнано судом недоцільним відповідно до положень ч. 3 ст. 349 КПК України. У свою чергу, норми цієї статті застосовуються лише у разі, якщо проти цього не заперечують учасники

судового провадження. При цьому суд повинен з'ясувати, чи правильно розуміють зазначені особи зміст цих обставин, чи немає сумнівів у добровільності їхньої позиції, а також роз'яснити їм, що у такому випадку вони будуть позбавлені права оскаржити ці обставини в апеляційному порядку. Вважається, що у спеціальному судовому провадженні виконання цих вимог не є можливим. Крім того, ч. 2 ст. 349 КПК України встановлює, що під час здійснення спеціального судового провадження досліджуються всі надані докази. І хоча норма передбачена в іншій частині ст. 349 КПК України, ніж та, на яку міститься посилання у ч. 2 ст. 394 КПК України, вважаємо, що застосування останньої до спеціального кримінального провадження недопустиме за жодних обставин, оскільки це позбавляє особу не лише можливості повноцінно реалізувати свої права у суді першої інстанції, а й вплинути на судові рішення, прийняте в результаті спеціального судового провадження.

За колом суб'єктів оскарження рішення суду, прийнятого у спеціальному кримінальному провадженні, останнє не відрізняється від загального. Підстави для такого висновку дають положення ст. 393 КПК України, які не містять спеціальних застережень стосовно осіб, які мають право подати апеляційну скаргу у спеціальному провадженні. Неможливість для деяких із зазначених там суб'єктів реалізувати відповідне право впливає із сутності спеціального провадження, наприклад, в останньому не може бути такого суб'єкта оскарження, як неповнолітній, оскільки згідно з ч. 2 ст. 297¹ КПК України спеціальне досудове розслідування не може здійснюватися стосовно неповнолітнього. Відповідно, правом на оскарження рішень суду у заочному провадженні наділяються: 1) підозрюваний, обвинувачений, його

законний представник чи захисник; 2) прокурор; 3) потерпілий або його законний представник чи представник — у частині, що стосується інтересів потерпілого, але в межах вимог, заявлених ними в суді першої інстанції; 4) цивільний позивач, його представник або законний представник — у частині, що стосується вирішення цивільного позову; 5) цивільний відповідач або його представник — у частині, що стосується вирішення цивільного позову; 6) представник юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, — у частині, що стосується інтересів юридичної особи; 7) інші особи у випадках, передбачених КПК України.

Очевидно, що найбільший інтерес становить подання апеляційної скарги на судові рішення, прийняте за результатами спеціального судового провадження, стороною захисту. Специфіка заочного провадження полягає у фактичній відсутності підозрюваного, обвинуваченого у країні, з огляду на що зазначене право він реалізує переважно через свого захисника, участь якого у спеціальному судовому провадженні є обов'язковою. Цьому сприяє також те, що у разі здійснення спеціального судового провадження процесуальні документи, що підлягають врученню обвинуваченому, надсилаються захиснику. У зв'язку із цим виникає запитання, чи поширюються на захисника та законного представника обвинуваченого положення ч. 3 ст. 400 КПК України, згідно з якою, якщо апеляційну скаргу подано обвинуваченим, щодо якого судом ухвалено вирок за результатами спеціального судового провадження, суд поновлює строк за умови надання обвинуваченим підтвердження наявності поважних причин, передбачених ст. 138 КПК України, та надсилає апеляційну скаргу разом із матеріалами кримінального провадження до суду апеляційної

інстанції з дотриманням правил, передбачених ст. 399 КПК України. З огляду на те, що вказані норми згадують лише особу обвинуваченого, а також необхідність підтвердження поважних причин неприбуття особи на виклик, можна зробити висновок, що цей наслідок не застосовується до апеляційних скарг, поданих захисником або законним представником обвинуваченого.

Зазначені положення ч. 3 ст. 400 КПК України необхідно розглядати як спеціальну норму, що регламентує випадки повернення обвинуваченого, стосовно якого здійснювалося спеціальне судове провадження, на територію держави та добровільне з'явлення перед судом. Разом із тим вказівка на «поповнення строків» та «надіслання апеляційної скарги разом із матеріалами кримінального провадження до суду апеляційної інстанції» дозволяє розглядати її як таку, що застосовується щодо випадків пропуску строків апеляційного оскарження таким обвинуваченим. Це є важливим у контексті поглядів науковців щодо необхідності встановити збільшені строки на оскарження обвинуваченим рішення за результатами заочного кримінального провадження [9, 120]. Водночас її формулювання нечітко і розпливчасте, що не дозволяє застосовувати ці положення з очікуваною ефективністю.

На нашу думку, значення цієї норми може розумітися за аналогією із цивільним процесом як правовою природою відзиву (заяви про перегляд судового рішення), мотивом якого є лише те, що рішення винесене заочно, коли особа намагається самостійно постати перед судом і навести свої аргументи. Натомість природа апеляції зовсім інша, у ній особа скаржиться вищому суду, звинувачуючи суд, що виніс заочне рішення, у несправедливості, неправильному застосуванні чи тлумаченні закону [10, 113]. Тож і в кримінальному провадженні особи,

стосовно якої здійснювалося заочне судове провадження, повинна надаватися можливість проведення такого провадження з початку вже за її участю. Це могло б бути забезпечене завдяки вказівці про необхідність направлення справи на повторний судовий розгляд до суду першої інстанції у кожному випадку оскарження судового рішення, прийнятого за результатами заочного судового провадження, обвинуваченим, участь якого у такому розгляді може бути забезпечена. Однак КПК України такої можливості не передбачає.

Загалом, аналізуючи положення глав 31 та 32 КПК України, які регламентують судове провадження у судах апеляційної та касаційної інстанцій, можна зробити висновок, що вони майже не передбачають специфіки заочного судового провадження. З одного боку, це можна пояснити тим, що провадження у судах цих інстанцій за своєю природою є значною мірою заочним, тож відсутність обвинуваченого не позначається на ньому так виразно, як це має місце у досудовому розслідуванні та провадженні у суді першої інстанції. З другого боку, відсутність спеціальних норм, присвячених процедурі оскарження процесуальних рішень за результатами спеціального провадження, може призвести до фактичної неможливості особи реалізувати своє право на оскарження таких рішень, а також захистити свої права у міжнародних судових установах, оскільки, зважаючи на практику Європейського суду з прав людини, відсутність передбаченої законом процедури для захисту прав особи є підставою для відмови у задоволенні її вимог. Тож спеціальне кримінальне провадження за своєю логікою повинно передбачати і спеціальну процедуру оскарження, фактичну відсутність якої доводиться констатувати у КПК України.

Це означає, що обвинувачений, стосовно якого здійснювалося спеціальне судове провадження, подає апеляційну, касаційну скаргу у загальному порядку та строки, передбачені КПК України. Їх розгляд і вирішення також відбувається за загальною процедурою. Здійснення спеціального судового провадження позначається лише на застосуванні окремих підстав для скасування або зміни судового рішення судом апеляційної інстанції. Зокрема, у таких випадках не вважається істотним порушенням вимог кримінального процесуального закону здійснення судового провадження за відсутності обвинуваченого (п. 3 ч. 1 ст. 412 КПК України). В інших випадках необхідно

брати за основу загальні правила провадження із перегляду судових рішень встановленими КПК України.

У підсумку необхідно констатувати, що положення КПК України недостатньою мірою гарантують забезпечення права особи на оскарження судових рішень, прийнятих у спеціальному провадженні. Для виправлення такої ситуації необхідно передбачити спеціальний порядок оскарження таких рішень, а також правило щодо обов'язковості скасування вироку або ухвали і призначення нового розгляду у суді першої інстанції в кожному випадку оскарження такого рішення обвинуваченим, участь якого у судовому засіданні може бути забезпечена.

ВИКОРИСТАНІ МАТЕРІАЛИ

1. Поляков М. П., Смолен А. Ю. Принцип процессуальной экономии в уголовном судопроизводстве: моногр. — Н. Новгород, 2011. — 152 с.
2. Якуб М. Л. Процессуальная форма в советском уголовном судопроизводстве. — М., 1981. — 144 с.
3. Элькин П. С. Категории «цель» и «средство» в сфере уголовно-процессуального регулирования // Советское государство и право. — 1972. — № 8. — С. 98–103.
4. Рекомендація № R (87) 18 Комітета Міністрів Совета Европы государствам-членам «Об упрощении уголовного правосудия» (принята Комитетом Министров 17 сентября 1987 г. на 410-ом заседании Представителей Министров) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.echr-base.ru/rec87_18.jsp.
5. Матвієвська Г. В. Об'єктивні передумови застосування заочного провадження в кримінальному процесі України // Правове життя сучасної України: матеріали міжнар. наук. конф. проф.-виклад. складу, присвяч. 15-річчю Нац. ун-ту «Одеська юридична академія» та 165-річчю Одеської школи права (20–21 квіт. 2012). — О., 2012. — Т. 2. — С. 367–369.
6. Сливч І. І. Заочне провадження як відповідь на сучасні проблеми у сфері міжнародної правової допомоги у кримінальних справах // Держава і право. Юридичні і політичні науки: зб. наук. пр. — К., 2013. — Вип. 61. — С. 285–289.
7. Матвієвська Г. В. Заочне провадження в кримінальному процесі України // Юридична осінь 2010 року: зб. тез доп. та наук. повідомл. учасн. всеукр. наук.-практ. конф. молодих учених та здобувачів (23–24 листопада 2010 р.). — Х., 2010. — С. 136–141.
8. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар: у 2 т. / О. М. Бандурка, Є. М. Блажівський, Є. П. Бурдоль та ін.; за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, А. В. Портнова. — Х., 2012. — Т. 1. — 768 с.
9. Батюсь Т., Яценко О. Можливість імплементації заочного кримінального провадження в національне законодавство: аналітичні роздуми та міжнародний досвід // Юридичний журнал. — 2014. — № 1. — С. 118–120.
10. Навроцька Ю. В. Процедурні особливості реалізації права пільгового оскарження заочного рішення // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. — 2007. — Вип. 2. — С. 111–121. — Серія юридична.

REFERENCES

1. Polyakov M. P., Smolin A. Yu. Printsip protsessualnoy ekonomii v ugovolnom sudoproizvodstve [Procedural Economy Principle in Criminal Proceedings], Nizhniy Novgorod, 2011, 152 p.
2. Yakub M. L. Protsessualnaya forma v sovetskom ugovolnom sudoproizvodstve [Procedural Form in the Soviet Criminal Process], Moscow, 1981, 144 p.
3. Elkind P. S. Kategorii «tsel» i «sredstvo» v sfere ugovolno-protsessualnogo regulirovaniya [Categories «Purpose» and «Means» in Criminal Procedural Regulation], *Sovetskoe gosudarstvo i pravo*, 1972, no. 8, pp. 98–103.
4. Rekomendatsiya № R (87) 18 Komiteta Ministrov Soveta Evropy gosudarstvam-chlenam «Ob uproshtchenii ugovolnogo pravosudiya» (priyaty Komitetom Ministrov 17 sentyabrya 1987 g. na 410-om zasedanii Predstaviteley Ministrov) [Recommendation No. R (87) 18 of the Committee of Ministers of

- the Council of Europe to Member States «On the Simplification of Criminal Justice» (Adopted by the Committee of Ministers on September 17, 1987 at the 410th Meeting of the Ministers' Deputies)]. Available at: http://www.echr-base.ru/rec87_18.jsp.
5. Matviievskia H. V. Ob'iektyvni preudumovy zastosuvannya zaocznego provadzhenia v kryminalnomu protsesi Ukrainy [Objective Prerequisites for Criminal Proceedings in Absentia in Criminal Process of Ukraine], *Pravove zhyttia suchasnoi Ukrainy*, Odesa, 2012, vol. 2, pp. 367–369.
 6. Slyvych I. I. Zaochne provadzhenia iak vidpovid na suchasni problemy u sferi mizhnarodnoi pravovoi dopomohy u kryminalnykh spravakh [Proceedings in Absentia as a Response to Current Issues of International Legal Assistance in Criminal Matters], *Derzhava i pravo. Iurydychni i politychni nauky*, Kyiv, 2013, Issue 61, pp. 285–289.
 7. Matviievskia H. V. Zaochne provadzhenia v kryminalnomu protsesi Ukrainy [Proceedings in Absentia in Criminal Process of Ukraine], *Iurydychna osin 2010 roku*, Kharkiv, 2010, pp. 136–141.
 8. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy. Naukovo-praktychnyi komentar [Code of Criminal Procedure of Ukraine. Scientific and Practical Commentary], Kharkiv, 2012, vol. 1, 768 p.
 9. Batius T., Iatsenko O. Mozhlyvist implementatsii zaochnoho kryminalnoho provadzhenia v natsionalne zakonodavstvo: analytychni rozdumy ta mizhnarodnyi dosvid [Possible Implementation of Criminal Proceedings in Absentia into National Legislation: Analytical Reflection and International Experience], *Iurydychnyi zhurnal*, 2014, no. 1, pp. 118–120.
 10. Navrotska Iu. V. Protседurni osoblyvosti realizatsii prava pilhovoho oskarzhennia zaochnoho rishennia [Procedural Features of Realizing the Right to Preferential Appeal of Judgment in Absentia], *Naukovyi visnyk Lvivskoho derzhavnogo universytetu vnutrishnikh sprav*, 2007, Issue 2, pp. 111–121.

Маринів В. І. Проблеми оскарження судових рішень, прийнятих у заочному (спеціальному) кримінальному провадженні

Анотація. У статті досліджуються теоретичні положення щодо характеристики заочного (спеціального) кримінального провадження. Встановлюються проблеми оскарження судових рішень, прийнятих у такому провадженні. Розглядається співвідношення процедури оскарження судових рішень у заочному кримінальному провадженні із загальним порядком оскарження. Визначаються суб'єкти права на оскарження судових рішень, прийнятих у спеціальному кримінальному провадженні. Окреслюється предмет та межі такого оскарження. Формулюється авторська позиція стосовно обмеження права на оскарження судових рішень при застосуванні заочного кримінального провадження. Вносяться пропозиції щодо подальшого удосконалення нормативного регулювання процедури оскарження судових рішень, прийнятих у заочному (спеціальному) кримінальному провадженні.

Ключові слова: заочне кримінальне провадження, спеціальне судове провадження, право на оскарження судових рішень, апеляційне оскарження, перегляд судових рішень.

Марынин В. И. Проблемы обжалования судебных решений, принятых в заочном (специальном) уголовном производстве

Аннотация. В статье исследуются теоретические положения относительно характеристики заочного (специального) уголовного производства. Устанавливаются проблемы обжалования судебных решений, принятых в таком производстве. Рассматривается соотношение процедуры обжалования судебных решений в заочном уголовном производстве с общим порядком обжалования. Определяются субъекты права на обжалование судебных решений, принятых в специальном уголовном производстве. Очерчивается предмет и рамки такого обжалования. Формулируется авторская позиция относительно ограничения права на обжалование судебных решений при применении заочного уголовного производства. Вносятся предложения относительно дальнейшего совершенствования нормативного регулирования процедуры обжалования судебных решений, принятых в заочном (специальном) уголовном производстве.

Ключевые слова: заочное уголовное производство, специальное судебное производство, право на обжалование судебных решений, апелляционное обжалование, пересмотр судебных решений.

Maryniv V. Issues of Appeal of Judgments in Absentia (Special) Criminal Proceedings

Annotation. Theoretical issues on in absentia (special) criminal proceedings are analyzed. Issues of appeal judgments delivered in such proceedings are identified. The relation between appeal judgments delivered in criminal proceedings in absentia and general order of appeal is considered. Subjects entitled to appeal judgments delivered in special criminal proceedings are determined. The subject and scope of such appeal are outlined. The author's position on limitation of the right to appeal judgments delivered in criminal proceedings in absentia is formulated. The proposals for further reform of legal regulation of an appellate procedure of judgments delivered in absentia (special) criminal proceedings are made.

Key words: criminal proceedings in absentia, special criminal proceedings, right to appeal judgments, appeal, revision of judgments.